

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 22. De interruptione, & cessatione suspe[n]sionis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

ca, ac si absque addita restrictione, Donec satisfeceris, pro-
lata esse illa ipsa sententia. Vnde fit vt ob violationem il-
lius non minus quam alterius suspensionis ab ordine, irre-
gularitas incuratur.

36.

QVARTVM dubium est. An ille qui suspensus ab infe-
riore ordine quo initiatus est, vt à Subdiaconatu: si superio-
rem vt diaconatum, durante ea suspensione suscipiat irregu-
laris fiat? Respondetur, si in ordinatione nullum actum
exerceat ordinis à quo est suspensus, vt v. g. suspensus à
Subdiaconatu in susceptione Diaconatus non cantet Epi-
stolam solemniter: sed solum gerat se pro Subdiacono, in
habitu Subdiaconi non incurrit irregularitatem: sicut nec
si in solemnibus supplicatione, in eodem apparatu incederet
inter eos qui sunt initiati eodem ordine. Ratio est quia id
non est exercere actum proprium Subdiaconi, sed solum
ferre illius insignia: siue vt solemnitate actus, scorsim ab eo-
dem actu. Cum igitur iuxta antedicta ad irregularitatem
incurrendam ob violationem suspensionis, requiratur exer-
citiū actus eiusdem ordinis cum solemnitate: fit vt sicut
exercitiū actus eiusmodi sine solemnitate, non sufficit ad
irregularitatem incurrendam; ita nec solemnitas sufficiat
sine exercitiū, actus debentque ad id simul concurrere ac-
tus proprius ordinis, & solemnitas spectans ad substantiam
eiusdem actus: sicut concurrunt in Subdiacono canen-
te cum manipulo Epistolam.

37.

QVINTVM dubium est. An si Episcopus suspensus à
Pontificalibus, in illis celebret incurrat irregularitatem? De
eo Angelus *Suspensio* 3. num. 3. refert. Hostiensem sensisse
non incurrit. Ipse vero, vt & Nauar. in *Enchir. cap. 27. nu-
mer. 163.* sentit incurrit. Explicandum autem videtur de-
claratione nominis *Pontificalibus*, quo intelligi possunt vel
apparatus Pontificales, vel actus proprii Episcopi. Licet en-
im controuersia sit vtrum Episcopatus sit ordo diuersus à
Sacerdotio, an tantum eius extensio: conuenit tamen inter
omnes, Episcopum habere aliquam potestatem ordinis su-
pra Sacerdotem: & per consequens habere aliquos actus or-
dinis proprios, vt sunt conferre ordines, benedicere Chris-
ma, nonnullique alij. Si ergo sensus propositi dubij sit, an
celebrans in apparatu Pontificali incurrat irregularitatem,
negandum est incurrit (etiam si peccet vsurpando solem-
nitatem à qua est suspensus) quia talis apparatus non spectat
ad substantiam celebrationis, sed solum ad solemnitatem,
ad hoc institutam, vt augetur populi deuotio, & reuerentia
erga suum Prælatum.

Vbi aduerte, quod tunc solemnitas, seu apparatus cen-
setur spectare ad substantiam ordinis, à quo quis suspenditur,
cum declarat actum cui adhibetur, exerceri tanquam offi-
cium proprium talis ordinis, prout apparatus tunicellæ cum
manipulo declarat tantum Epistolæ tanquam officium pro-
prium Subdiaconatus. Si ergo durante suspensione ab ali-
quo ordine, apparatus eiusmodi vsurpetur exercendo solem-
niter actum eiusdem ordinis, incurritur irregularitas
iuxta antedicta: non item alias, nempe quando apparatus
ipse ad substantiam actus non spectat sicut apparatus Pon-
tificalem non spectare ad celebrationem Missæ, constat:
quia is non declarat illam exerceri tanquam officium pro-
prium Episcopatus, quandoquidem est Sacerdotij propria:
adeo vt Episcopus non nisi vt Sacerdos Missam celebret:
quodque dicitur Pontificaliter celebrare non est quod ex-
erceat officium proprium Episcopatus, sed quod in cele-
brando vsatur pompa concessa Episcopo, ad excitandam
erga ipsum reuerentiam populi.

Quod si sensus propositi dubij sit; vtrum si suspensus à
Pontificalibus celebret Pontificaliter, id est, exercendo ac-
tum aliquem proprium Episcopatus vt conferendo ordi-
nes, irregularitatem incurrat, concedendum est incurrit
congruenter antedicta regula.

38.

Quam aduerte ex Maiolo lib. 3. de irregularitatibus cap.
19. n. 16. non habere locum in eo qui accessit ad celebrandū
sine vlla conscientia suæ suspensionis, recordatur vto illius
in ipsa consecratione, vel post consecrationem, vel ante qui-
dem, sed sine scandalo nequit desistere à celebratione. Talis
enim sine serupulo irregularitatis potest persequi Missam,
quia præceptum de integritate sacrificij & vitando scandalo
est de iure diuino, cui cedit ius humanū à quo est suspensio.

CAPVT XXII

De interruption & cessatione suspen-
sionis.

S V M M A R I V M.

- 39 *Suspensio inualida redditur per procedentem appellatio-
nem.*
40 *Quando interrumpatur per appellationem sequentem.*
41 *Quorum auctoritate interrumpi possit suspensio.*
42 *Suspensio sub conditione, cessat hac cessante.*
43 *Simpliciter lata requirit absolutionem: qua, à quo dari pos-
sit.*
44 *Potest ab Episcopo, quando à iure lata fuerit ob contumaci-
am, nec reueruata: non item quando lata fuerit in pa-
nem delicti commissi, nisi illud sit adulterium, aut aliud
minus eo.*
45 *Ratio talis differentie.*
46 *Parochus non potest in tali suspensione dispensare nisi ex de-
legatione.*
47 *Forma absoluedi à suspensiōe.*
48 *Cautio iuratori adiungenda absoluiti à suspensione.*
49 *Non vt absoluitio ab excommunicatione, sic absoluitio à su-
spensione danda est iurata.*

Prior pars capituli de interrupt. suspen-
sionis.

SUSPENSIO duplitem interrumpi potest: vno modo
per appellationem; altero per auctoritatem Superioris.
Appellatio vero quædam præcedit suspensionem, & qua-
dam sequitur: atque illa quæ præcedit, non tam dicitur in-
terruptere suspensionem, quam facere irritam, & nullam
quia cum quis appellauit ad iudicem superiorem, iudex in-
ferior non potest amplius procedere in inferenda suspensione:
ita ut illata post appellationem nulla sit, prout Nauar. in
Enchir. cap. 27. numer. 163. deducit ex Cap. Is cui, §. finali
de sentent. excommunic. in 6. & ex Cap. Ad hæc quoniam, De
appell. In quibus mentio quidem tantum est excommuni-
cationis, & interdicti: sed in suspensione est eadem ratio.
Quod tamen aduerte accipiendum cum exceptione casu-
um, de quibus in iure habetur vt appellatione postposita,
possit iudex procedere: aut etiam in quibus appellatio eu-
identer iniusta est, seu frivola, nec probabilis, prout habet
Sylu. in verbo *Suspensio*, num. 3. & ratio est: quia remedium
appellationis introductum est, vt oppressorum leuamen
esset, non autem vt maiorum patrocinium, ex Cap. Ad no-
stram, De appellationibus.

Per appellationem autem quæ sequitur latam suspensio-
nis sententiam, suspensio ipsa non interrumpitur, quando
est à mere spiritalibus, vt ab officio, ab ingressu Ecclesiæ,
&c. iuxta Cap. Is cui De sentent. excommunic. in 6. iuncta
ipsius glossa ad verbum *sequentem*: cui assentiuntur Panor-
ad cit. Cap. Ad hæc quoniam, nu. 1. Angelus *Suspensio* 2. nu.
1. Sylu. eodem verb. num. 3. Interrumpitur autem, vt iudex ad-
dunt, cū suspensio est à temporalibus, vt ab ingressu possessio-
nis, pomcrij, horri, &c. nisi aliter luadeat ratio, vt cū ne-
cessitas postulat sententiam ipsam executioni statim mandari.

Quod si suspensio sit à rebus mixtis, id est, partim spiri-
tibus, partim temporalibus, ipsa post latam sententiam in-
terruptur per appellationem ea ex parte qua est à tempo-
ralibus, non item ea ex parte qua est à spiritalibus. Sic enim
Angelus & Sylu. loco cit. post Host. inquit latam suspen-
sionem à beneficio non interrumpi per appellationem ex
ea parte qua suspendit quoad titulum, qui est quiddam
spiritalis, sed ex ea parte qua suspendit quoad fructus, qui
sunt quiddam temporale. Quod exemplum non videtur
accommodatum: quia vt cap. 2. documento 8. annotatum
est, suspensio à beneficio, non est à titulo, sed solum à
fructibus beneficii. Accommodatum autem potest esse
suspensio à Pontificalibus, quorum nomine significa-
tur tum apparatus Pontificalis, qui est temporale quiddam:
ideoque suspensio ab illo potest interrumpi appellatione
facta post illam latam, vt loco cit. post Hostiensem tradit

Panor.

41. Panormit. Tum etiam actus proprius ordinis Pontificalis: qui cum sit quiddam spirituale; suspensio ab illo non interruptur per sequentem appellationem.

Iam quod & lata suspensio interrupti possit per auctoritatem Superioris à quo lata est; & ex cōsequenti à successore, vel Superiore ipsius, patet ex eo, quod possit illam in totum tollere, ac multo magis illam ad tempus interrompere: præsertim cum censuræ Ecclesiasticæ non habent vim, nisi ex voluntate proferentis illas, adeo ut possit, si voluerit, earum effectum suspendere, saltem absolviendo ad reincedendū, iuxta ea quæ in præced. lib. 9. cap. 3, in fine dicta sunt.

Posterior pars capituli de cessatione suspensionis.

42. **Q**uod attinet ad cessationem suspensionis; quando hæc siue à iure, siue ab homine lata est in aliquem sub conditione, donec satisfecerit, aut donec poenituerit, vel ad aliud quod tempus determinatum, eo ipso quod fuerit satisfactum; vel lapsū tempus præfinitū, ipsa cessat: nec est opus absolutione; iuxta glossam ad Clemen. 1. De decimis, verbo *Donec*: quam approbat Panormit. ad cap. Cum tu, De usuris, nu. 6. Angelus Suspendio 4. in princ. & in eodem verbo tum Syluester quæst. 8. tum Tabiena numer. 11. & Nauar. cap. 27. numer. 161. sub liem. & Couar. cum aliis quos citat in Epitome 4. Decretalium, capit. 6. numer. 16. ubi & communem sententiam efficit.

43. Cum vero suspensio lata est simpliciter, ad eam tollendā, vti idem tradunt, necessaria est absolutio; quam dare potest, si quidem suspensio sit ab homine, solus ille qui tulit, vel successor, aut Superior ipsius, vel alius ex eius commissione, argumento Cap. Si Petrus, 24. quæst. 1. & cap. Pastoralis, De officio Ordin. §. Præterea. Quamquam Sylu. verb. Suspendio, in fine refert tres casus in quibus non potest quis restitui à suo suspensore. Primum ex Cap. Excommunicamus, De hæreticis: secundum ex Cap. Graue, De præbendis tertium ex Cap. Ex tua, De clericis non residentibus; sed bene nos Nauar. in sequenti num. 162. in fine reicit.

44. Sin autem suspensio sit à iure, & referuata, is potest illam tollere cui est referuata, iuxta ea quæ in præced. lib. nono cap. 1. sect. 1. dicta sunt de absoluteione ab excommunicatione referuata. Quod tamen intellige cum moderatione ea qua per Concil. Trident. sess. 24. cap. 6. licet Episcopis ab omnibus suspensionibus ex delicto occulto prouenientibus, excepta ea quæ oritur ex homicidio voluntario, & exceptis aliis deductis ad forum contentiosum, etiam Sedi Apostolicæ referuari, delinquentes quoscumque sibi subditos in Diocesi sua, per seipos, aut Vicarium ad id specialiter deputandum, in foro conscientie gratis absolueri imposita salutari poenitentia.

Si vero suspensio à iure non sit referuata; vel ea infligatur propter contumaciam, & non in poenam delicti: tuncque siue sit à iure communi, siue à particulari, & siue confirmata per Papam, siue non confirmata; ab ea absolueri potest Episcopus per se, & per suum Vicarium, ex communi sententia, teste Nauar. in Enchirid. cap. 27. num. 162. in quam citat Cap. Nuper, De senten. excommunic. & cap. Ex literis, De constitut. ex quorum neutro satis confirmari, bene ostendit Suarez tomo 5. in 3. partem D. Thomæ disput. 29. sect. 2. num. 3. adeo ut videri possit id pendere ex legitime præscripta consuetudine, cuius testis sit communis Doctorum consensus. Vel infligitur suspensio in poenam delicti; quod vel est occultum, & tunc similiter potest Episcopus absolueri, manifestum est ex antea memorata facultate Concilij Tridentini: vel est publicum; tuncque (iuxta glossam ad cap. Cupientes, De electione in 6. §. Cæterum, verbo *Suspendos*, & ad Clemen. primam, De hæreticis, §. Verum, verbo *Excommunicationis*) si suspensio imponatur ad tempus præfinitum, non potest Episcopus ab ea absolueri: sin imponatur indefinite, seu ad tempus perpetuum, potest.

Quod et si Panor. ad cap. Tam literis. De testibus, numer. 3. cōmunem sententiam esse fateatur existimat tamen, tum ibidem, tum ad cap. 2. De solutionibus numer. 5. & post eum Nauar. in citata num. 162. non modo cum suspensio est temporaria, sed etiam cum est perpetua, Episcopum ab ea ab-

solueri non posse, nisi fuerit imposita ob adulterium, aut ob alia minora delicta: in quibus ille dispensare potest, iuxta Cap. At si, De iudiciis, §. De adulteriis, ubi Doctores id annotare solent: eo quod ius illic faciendo potestatem Episcopo dispensandi in talibus criminibus, censetur facere & dispensandi in poena imposita à lege ob illa præsertim cum crimine perpetrato, dispensare in illo non possit esse aliud, quam dispensare in poena ob illud incurfa.

45. Cur autem ab imposita propter contumaciam potius, quam ab imposita in poenam delicti, possit Episcopus absolueri, rationem hanc in dicto num. 3. Panormit. adfert, quod Iudex inferior nō debeat remittere poenam inflictam auctoritate iuris, iuxta illud in cap. Si quem, 2. quæst. 3. §. Accusatorum. Facti quidem quæstio in arbitrio est iudicantis; poenæ vero persecutio, non eius voluntari mandatur. Inde enim sequitur, quod etsi Episcopus possit tollere suspensionem à iure communi impositam propter contumaciam; quia talis, inquit Panormit. imponitur quodammodo sub conditione tacita, donec satisfecerit; non possit tamen tollere suspensionem ob delictum inflictam: quoniam ipsa est poena, absolute, & absque conditione imposita per Superiorem in vindictam delicti commissi, quæ perseverat quamdiu vult idem Superior eam durare. Vnde patet illius esse efficere, ut ipsa cesset: non item alterius nisi teneat eius locum: vt successor, aut Vicarius ipsi successus, vel in ipsum habeat imperium, vt Superior cuius iurisdictioni subest in foro externo.

46. De quorū numero cum Parochus non sit, concedendum est, nec esse de numero eorum qui possunt tollere suspensionem, nisi ei facultas ad id delegeretur. Nec dici potest quod vt Parochus potest absolueri ab excommunicatione non referuata, sic ob paritatem rationis possit & à suspensione non referuata. Nam ratio concessæ facultatis absolvendi ab excommunicatione, est quod hæc sit impedimentum absolutionis à peccatis, quam suspensio minime impedit: nec enim hæc, sicut illa, excludit ab omni Sacramentorum perceptione. Illa videri possunt accuratius tractata apud Suarezium in citata disput. 29.

47. Porro licet absolutio à suspensione non habeat in iure determinatam aliquam verborum formam: sed quibuscunque verbis illam exprimentibus facta, teneat, validaque sit sicut & absolutio ab excommunicatione: cōmuniter tamē ex Sylu. verbo *Absolutio*, 6. dub. 2. & verbo *Suspensio*, quæst. 8. & ex Nauar. in citata cap. 72. num. 161. à Doctoribus seruari solet istiusmodi forma; Absoluo te à vinculo suspensionis, quam incurristi propter talem, vel talem causam, & restituo te pristinæ executioni, in nomine Patris & Filij, & Spiritus sancti. Iam cum vna suspensio tolli possit sine altera, quod est cōmune censuris omnibus, quando plurium absolutio datur, singulari causæ sunt exprimentæ; alioqui non tollerentur omnes, sed solum designatæ per suas causas: quemad. de excommunicatione diximus libro 9. num. 80.

48. De iis quæ debent eidem absolutioni adiuncta esse, illud solum traditur, quod Nauar. in sequenti num. 165. confirmat ex cap. Venerabili, & cap. Ex tenore, De senten. excommunicationis: in ea, sicut & in absoluteione ab excommunicatione, iurari debere; quod clarius tradit Henriquez in sua summa libr. 13. cap. 35. §. 3. inquit, in quibusdam casibus grauioribus ante absoluteionem suspensionis, præmittendam esse cautionem iuratoriæ de parendo mandatis, & poenis Ecclesiæ.

49. Cæterum quamuis absolutio ab excommunicatione interdū detur: imo dari debeat nō perenti, atq; adeo inuito, prout habitum est in præced. parte 2. libro nono cap. tertio; dubio primo: id tamen non consuevit fieri in suspensione. Cuius rei ratio esse potest, quod hæc nō tā præiudicat salutis animæ, quam excommunicatio: ita ut possit quis ea irretitus (quod expressit Caiet. in verbo *Suspensio*) & ab excommunicatione tam maiore, quam minore, & à peccatis absolui, sicut & sacram. Eucharistiam suscipere. Non enim vt absolueri, sic absolui est, officij vsus, quo suspensio priuatur. Adde, nec suspensum communibus suffragiis Ecclesiæ priuari, sicut priuatur innotatod maiore excommunicatione. Verum tamen ex eo quod suspensus, à peccatis absolutus sit, non habet vt possit exercere actum à quo suspenditur. Ad

tales exercitium enim non sufficit sola reconciliatio cum Deo, sed requiritur specialis absolutio à suspensione ipsa, nisi fuerit ea conditionalis, conditioque fuerit expleta.

CAPVT XXIII.

De depositione & degradatione.

SUMMARIUM.

- 50 Differentia inter suspensionem & depositionem ac degradationem, & harum duarum differentia inter se.
 51 Quando depositio sit censenda verbalis, & quando actualis.
 52 Verba de degradatio qualiter sit faciendae secundum Concilium Triden.
 53 Quomodo sint inter se affecta, & differant degradatio verbalis & actualis.
 54 Actualis priuat privilegio Clericali; non autem verbalis.
 55 Verbalis ratiōnem degradatus potest restituere ab Episcopo; & degradatus actualiter potest à solo Papa.
 56 A'ia apud alios auctores: pro foro externo videnda.

50.

DEPOSITIO & degradatio non ponuntur in numero censurarum, quoniam hæ sunt pœnæ medicinales, & illæ sunt tantum vindictiue. Eadem autem, vt attigit Syluester verbo *Degradatio*, in principio, priuant quidem iisdem rebus quibus suspensio, sed aliter: nimirum absque spe restitutionis in pristinum statum vsusque eorundem bonorū, iuxta Cap. Si quis Episcopus damnatus, & cap. Tengualdū, 11. quæst. 3. & cap. Veritatis, De dolo & contumacia, in fine: quæ spes non tollitur per suspensionē. Huius differentia alia accedit, quam late tractat Suarez *tomo 5. disput. 30. sect. 1.* quod suspensio à beneficio, priuet tantum fructibus beneficii, & depositio à beneficio, priuet eodem; & cum suspensio à iurisdictione, priuet tantum illius vsu, depositio à iurisdictione, priuet illius possessione, & quasi dominio. Depositio autem ab ordine non potest ordine priuare, quia is amitti non potest, vt nec character illius deleri.

An autem priuet beneficio habito, idem ibidem disputat num. 13. & aliquot sequentibus: explicatque distinctione; iniquiensi impostam à iure nō priuare, quia & equiparatur irregularitati, quæ talem priuationē nō inducit. Item, quia nulla lege habetur declaratiū, depositionem ab officio includere depositionē à beneficio: neque pœna amplianda est vltra vim verborū legis. Impositā vero ab homine posse probabiliter censeri priuare: quia qui dignus est perpetuo priuari officio, propter quod datur beneficium, dignus est etiam priuari beneficio ipso. Qualis priuatio merito sit à Iudice, quando homo ratione delicti, scilicet in eo statu constituit, vt talis pœna sit rationi consentanea, tanquā delicto proportionata. Porro beneficium habendum etiam depositio à iure imposita impedit: sicut irregularitas, propter impedimentum quod adfert exequendi officium eidem beneficio annexi.

Cum autem duplex distinguatur degradatio in cap. 2. De pœnis in 6. vna verbalis, & altera actualis: illam peculiariter significari nomine depositionis, confirmari, potest ex verbis cap. Ad audientiam, De crimine falsi, cum dicitur: verbalis degradatio seu depositio; illa enim particula distinctiua, *scilicet* indicat inter degradatio nem verbalem & depositionem esse differentiam tantum nominis, non autem rei.

51.

Aduerte tamen depositionem duplicem esse: vnā in qua tanquam absoluta sinitur; qualis censetur omnis ea que imponitur à iure: vt in cap. 2. distincti. 50. & in cap. 1. §. finali, De homicidio in 6. Alteram, quæ via est ad degradationem, & exercenda ab Episcopo, tanquam degradationi præmittenda (vnde nunquam imponitur à iure: nec incurritur ipso facto) istamque esse, quæ degradatio verbalis appellatur. Tunc autem ea contingit cum depositionis sententia ab Episcopo proprio, vel ab alieno de ipsius commissione fertur in aliquem sine ea solemnitate, qua degradatio auferuntur insignia sui ordinis. Actualis vero, siue sollemnis (quemad. vocatur, tum in cod. cap. 2. tum in Concil. Triden. sect. 13. cap. 4. De reform.) cum ab eo qui degradatur,

imitatione exaurationis armatæ militiæ, vestimenta, & singula insignia ordinum auferuntur, incipiendo ab eo quod vltimo traditum fuerat in ordinatione, descendendo gradatim vsque ad primum quod datur in collatione primæ tonsuræ abradendoque actondendo ipsius caput, ne tonsuræ seu Clericatus vestigium in eo remaneat, iuxta textum expressum in eod. cap. 2. vbi plenius de hac re agit, proposita etiam formula verborum, quæ potest vsurpari in tali exauratione. In quibus, cum vix quidquam faciat ad Confessarij institutionem, nihil est quod immoremur: vt nec in eo quod ibidem habetur de verbali degradatione; si ea sit Clerici constituti in maioribus ordinibus, debere à proprio Episcopo fieri, assistente certo à canonicis de finitio numero Episcoporum: sex nimirum, sit degradandus sit Sacerdos: vel trium, si Diaconus, ex ca. Felix, & sequenti 15. quæst. 7. (Idem quod de Diacono esse dendum de Subdiacono, docet glossa ad memoratum cap. 2. verbo *Canonibus*) vel demum duodecim, si degradandus sit Episcopus, ex eodem cap. Felix. Sin autem degradatio sit Clerici constituti tantum in minoribus ordinibus, satis esse proprii Episcopi sententiam absque aliorum Episcoporum præsentia, vt in memorato cap. 2. §. 1. expressum est, etsi vt glossa admonet ibidem ad verbum *Præsentia*, Capituli proprii præsentia requiratur.

Verum non est silentio prætereundum, his à Concil. Triden. sect. 13. cap. 4. De reform. derogatum esse per illud quod statuit, licere Episcopo se se, seu Vicarium suum in spiritalibus generaliter, contra Clericum in sacris etiam Presbyteratus ordinibus constitutum, ad illius condemnationem, nec non verbalem depositionem, & per seipsum etiam ad actuale & sollemne degradationem ab ipsi ordinibus, & gradibus Ecclesiasticis, in casibus in quibus aliorum Episcoporum præsentia in numero à canonicis definitio requiritur, etiam absque illis procedere: adhibitistamen, & in hoc sibi assistentibus totidem Abbatibus, vsque m'itæ & baculi priuilegio Apostolico habentibus, si in ciuitate aut Diocesi reperiri, & commode interesse possint: alioquin aliis personis, in Ecclesiastica dignitate constitutis, quæ ætate graues, ac iuris scientia commendabiles existant. Hæc Concilium. De eo quod tales debeant assistere tanquam assessores ad ferendam sententiam; itaui suffragia petenda sint à singulis, nec Clericus condemnari possit nisi maior pars consensuat; videri potest Suarez *disput. 30. sect. 1. numero 20.*

SIC AVTEM inter se affectæ sunt duæ illæ species degradationis; vt actualis degradatio sit quædam executio verbalis degradationis, quemadmodum habet Angelus & Syluester verbo *Degradatio* numer. 1. & hic numer. 1. sub finem. Differunt vero primo, quod actualis (vt habet quoque Syluester ibidem, & patet ex Pontificali Romano, fol. 204. col. 4.) non requirit numerum Episcoporum, sicut verbalis: quando quidem, vt prædictum est, ea requirit assistentiam Episcoporum, vel aliorum qui vices ipsorum subeant, tanquam Iudicium à quibus cognita causa, decerni debet talis pœna quæ in degradatione actuali supponitur, iam decreta per degradationem verbalem: cuius, tanquam sententiæ iam latæ, executio est.

Secundo differunt (quemadmodum idem Syluester in sequenti numer. 8. etiam annotat & ante eum Angelus verbo *Degradatio* numer. 1. & 2. quod actualis degradatio priuet priuilegio tam fori, quam canonis: hæc ex quo aliquis est actualiter degradatus, Iudex secularis possit illum iudicare. Etsi, vt addunt eadem auctores, tutius sit per Iudicem Ecclesiasticum, curiæ seculari degradatum (cum puniendus est) tradi sub ea forma que habetur in Pontificali Romano, fol. 209. col. 3. Vide Syluester *num. 4. & 5.* Nec item in excommunicationem incurrit qui illum percusserit: Neutro autem priuilegio degradatio verbalis priuat, vt Angelus & Syluester ex Panor. ad ca. ad Abolēdā. De hæreticis, admonet, nisi post hanc sequatur incorrigibilitas; quo etiā casu perdit omne priuilegiū Clericale, secundum vnum intellectum Capit. Cum non ab homine, De iudiciis; quam communem sententiam esse notat Couar. cap. 32. prædictarum quaestio num. 2. etsi illa non admittat quoad constitutos in maioribus ordinibus. Immo illa absolute reiciat Suarez *tomo 5. disput.*

5. disput.